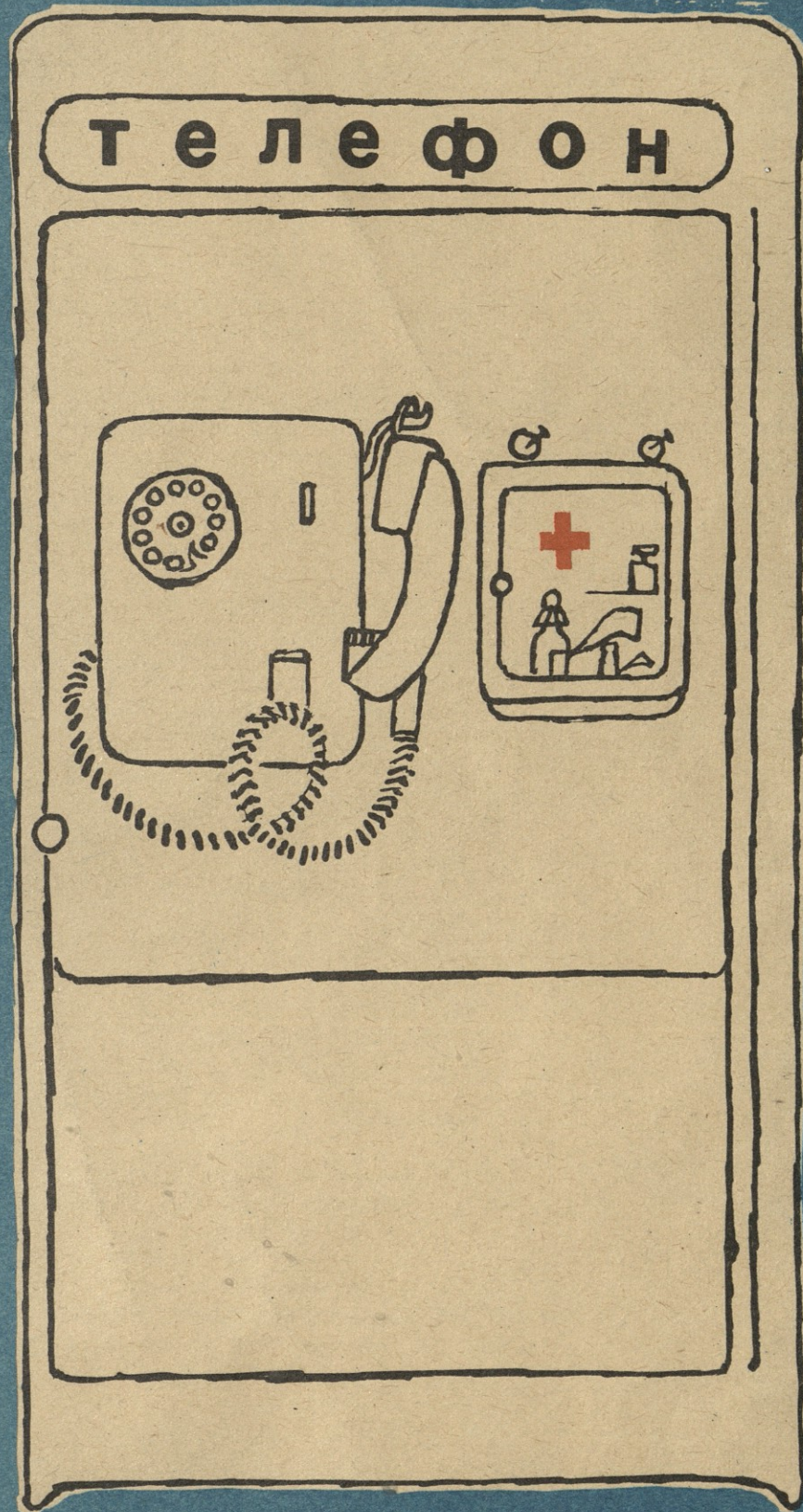
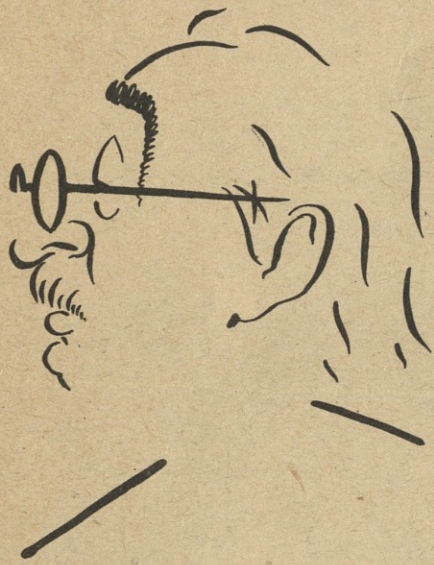

გამოსვლის 53-ე წელი, (№ 1488). ნოემბერი. 1976. ფასი 20 კაპიკი.

უსიბუკო

მხატვრული შარში თ. გომილიანი

გამოჩენილ ქართველ პოეტსა და საზოგადო მოღვაწეს, საზოგადოებრივ-პოლიტიკური და სალიტერატურო-სამხატვრო ჟურნალ „დროშის“ მთავარ რედაქტორს, საქართველოს მწერალთა კავშირის პოეზიის სექციის თავმჯდომარეს — **რევაზ პარბიანს** — დაბადების 60 წლისთავი შეუსრულდა.

დაწვლამოსილი იუბილარი ოცი წლის განმავლობაში რედაქტორობდა ქართულ საბავშვო ჟურნალებს — „დილას“ და „პიონერს“, სხვადასხვა დროს იყო გამომცემლობა „ლიტერატურა და ხელოვნების“ დირექტორი, გაზეთ „ლიტერატურული საქართველოს“ მთავარი რედაქტორი.

რევაზ პარბიანს

რანდულად გაატარე უამრავი დღე ბრძოლაში!.. საქართველოს ფარგლებს გასცდა შენი ლექსის რ ე ზ თ ნ ა ნ ს ი! ხარ სულდინდი ერისკაცი, მუდამ ტკბილი, მუდამ თბილი, უშმასავით მაღალი და მულახავით გულახდილი, ჟურნალ „დროშის“ რედაქციის მედროშე და გამგებელი, ნიჭიერთა მხარში მდგომი, გამგები და მარგებელი! კავკასიის კართან იდგე ოშში!.. მაშინ ყრმა იყავი!.. შემდეგ ბერლინს მიაღიქი, საქართველოც დაიცავი! პოეზია, — რითაც სხივად ციმციმებ და ციმციმებდი, — შენი მარგი მოქმედების არის კოეფიციენტი! შინაგანი მღელვარებით, ღრმა აზრით და ემოციით, ფიქრით, განცდით, თვითმყოფობით გაქვს ლირიკა შემოსილი! საყმაწვილო მწერლობასაც დასდე დიდზე დიდი ღვაწლი! დღეს ნორჩების სიყვარულის და მადლობის წვიმაც გაწვიმს! „მ შ ვ ე ნ ი ე რ ი!“ „ღ ი დ ე ბ უ ლ ი!“ „ლ ი ლ ე ს ნ ა ი რ ჭ ა ნ გ თ ა მ ფ ე ნ ი!“ — ასეთია შენს წიგნებზე მარგინალიები ჩემი!

ზაურ გოლჭაძე

პროექტომანი

ახლა ვართ კედლები! 1973 წლის სექტემბრამდე ვიყავით ქვა, სილა და ცემენტი. ვიქეით მერე ბლოკებად, სიმკარებად, დავეწყვეთ ერთმანეთზე და გავაკეთეთ ზუგდიდის საკოლმეურნეობათაშორისო მეფრინველეობის ფერმად წოდებული სათავსი შენობები 25.000 კვრცხისმდეხელი ქათმისათვის. ერთ ხანს ისე გვიხაროდა ამქვეყნად მოვლინება, რომ სიხარულისაგან ცასაც ვწვდებოდით და ადგილზეც მაგრად ვიდექით. მაგრამ არ გავვიმართლა! წიწილების „წია-წიას“ ძახილს 1975 წლის დეკემბერში რომ ველოდით, 1976 წლის დეკემბერი მოგვადგა კარზე და აწი გინდა წიწილები მოიყვანონ, გინდა დაზრდილი ვარიები, სულ ერთია, ჩვენ ფეხზე გამჩერებლები აღარ ვართ!

რატომ? აი, რატომ: 1975 წლის 6 აგვისტოს აქტი შეადგინეს. აქტზე ხელს აწერდნენ: „საქსოფლტექნიკის“ კომპლექტაციის სამმართველოს უფროსი, დამკვეთი საკოლმეურნეობათაშორისო მეფრინველეობის საბჭოს თავმჯდომარე, მშენებლობის ტექნიკური ზედამხედველი, საკოლმეურნეობათაშორისო სავარმოო გაერთიანების უფროსი ინჟინერი, მოძრავი მექანიზებული კოლონა № 7-ის მთავარი ინჟინერი, საპროექტო ინსტიტუტის სოფლმშენპროექტის ბათუმის ფილიალის მთავარი ინჟინერი და ვინ იცის, კიდევ ვინ!.. შენობები

კი აშენდა, მაგრამ დანადგარ „სამრეწველო-1“-ის (რვა კომპლექტი) მოსვლას არ დაადგა საშველი! დავიწყეთ ცდა, ჩვენ ფარღალა კედლები ვართ და სად გავიქცეოდით?! ამიტომ ჩვენს მაგიერ სხვებმა ირბინეს. ბოლოს დადგინდა, რომ ამ სახის დანადგარი იმ ქარხნის წარმოებიდან ამოღებული ყოფილა! სანაცვლოდ მოგვეცეს „კკპ-85“ ტიპის დანადგარები. ასევე შეიკვალა აკლიმატიზატორებში დასადგმელი დანადგარები „სმენა-1ც“-თი, მერე ესეც შეიკვალა „კრპ-11“ დანადგარით... სწორედ ამას მოყვა ის საბედისწერო გადაკეთება-გადმოკეთება, ჩვენ რომ გამოგვიყვანა წირვა.

ზოგი ჭირი მარგებელია: ამ დანადგარების შეცვლა-შემოცვლამ ფერმის ფაბრიკად გადაკეთება გამოიწვია და გავკეთდით შავი დედალიგით! თუმცა, ნუ ვიჩქარებთ! ჩვენს ცდასა და ლოდინს განა დაადგება სამველი ოდესმე? კედლები ერთ ადგილზე უნდა იყვნენო, ამბობენ და ვართ ჩვენც. რა ვქნათ, აბა?! ვიტყვი მე გაიგონებს ჩემს მოპირდაპირედ მდგარი კედელი, იტყვის ჩემს მოპირდაპირედ მდგარი კედელი გავიგონებ მე. ერთმანეთს ხომ არ გადავანტებით თავზე? ამიტომ რჩება, ჩვენი ხმა ჩვენსავე კედლებსა შინა... მაგრამ გარეთ რა ამბავია, ესეც ხომ საკითხავია? ატყდა მიწერ-მოწერა, რეკვა, სირბილი... 1976 წლის 9 მარტს საპროექტო ინსტიტუტის ბათუმის ფილიალს დოკუმენტაციის შედგენა და პროექტის გადაკეთება დაავალეს. იატაკი ასაყრელი გახდა, ფანჯრები და კარის ხერხელები — გადასაკეთებელი... გაბარიტები დაირღვა... კედელი კედელი კია, მაგრამ კედელსაც ხომ უნდა კედელი?

სულის მოთქმაც არ გვაცალეს: გასცეს ახალი ბრძანება — ახალი დანადგარების მიღებასთან დაკავშირებით ხელახლა გადაკეთდესო პროექტი! ატყდა ხელახალი დავიდარბა: ჩადი შევიდი, გამოდი რვა!..

ამ დროს ცხოველმრეწვს გამოეყო ფრინველმრეწვი. ახლა ფრინველმრეწვს მოუვიდა პროექტის ხელახალი გადაკეთების მადა ფერმის მეკვერცხულიდან მეხორცულად გადასაკეთებლად...

ახლა თქვით თქვენ: ქათმის კვერცხი სჯობს ქათამს, თუ თვითონ ქათამი — კვერცხს?

ამაზე, რა თქმა უნდა, კედლები ვერ გასცემენ პასუხს და ისევ ჩვენ ვიტყვი:

ასე თუ ისე, ახალი წელი მოდის, ქალაქ ზუგდიდის საკოლმეურნეობათაშორისო მეფრინველეობის ფაბრიკაში კი ჯერ კიდევ ელიან დიზელ-გენერატორს, საქვაბე შენობის დანადგარ-ავტომატებს, გამწმენდი ნაგებობის ფეკალურ ტუმბოებს და გაჭიანურებული სავენტილაციო სამუშაოების დროულად დამთავრებას, რომელსაც სასოფლო მშენებლობის სამინისტროს № 10 ტრესტის სამტრედიის № 2 მოძრავი მექანიზებული (ამ შემთხვევაში უძრავი) კოლონა აწარმოებს. თუმცა ისიც საკითხავია, დაესვა თუ არა ამ მშენებლობის პროექტომანიას წერტილი?

კედლები კი ამბობენ: ჩვენ ვიყავით კედლები! 1976 წლის 2 ოქტომბრიდან ვიწყებთ დაშლას ქვად, სილად და ცემენტად...

მოგვეშველეთ, სანამ დროა! **რევაზ ოსეფიაშვილი,** „ნინავის“ საკუთარი კორესპონდენტი

ის თქვენთან არის, ყოველდღე ხვდებით,
გენიშნათ, ალბათ, ადვილად ხვდებით —
მიმდევარია ჩაცმის და მოდის,
როცა სურს — მიდის, როცა სურს — მოდის...

სულ არ დაგიდევთ, ირგვლივ რა ხდება,
არ ნადვლობს: საქმე კეთდება, ხდება.

ყველას გეგმა აქვს — ძველებს და ახლებს.
მას კი, ბოდიში, — ხელს ვერვინ ახლებს!

ანეკდოტების თხრობა „უხდება“,
„იცის“, სიზმარი ვის ვით უხდება.

დიდს და პატარას „ხასიათს არ გეგებს“,
მაგრამ ეს საქმეს, აბა, რას არ გეგებს?!

ჯანზეა! მაინც უქმობს, რას აგებს?
პასუხს ხომ მაინც არვისთან აგებს!

ბურვაკს ათავეებს, კასრს სვამს ერთ ხელად!
მტერს მისი მუშტი გააჭრობს ხელად.

და მონა ძილის, ჭამისა და სმის
მართლაც ღირსია ნიჩაბზე დასმის

და თუმც საქმისგან არა გვაქვს მოცლა,
მაინც ღირს, ნაღდად, მუწუკის მოცლა!

შემდეგ (დავიცვათ წესი და რიგი!)
არის უქნარას მფარველთა რიგი!

და ღირს კი ფიქრი, ან წვა და დაგვა? —
მტერიან სახლს შველის მარტოდენ დაგვა!

იური სიღვებლი

— რატომ გადადიხართ?
— კლარ შიმილია, ქალგატონო, მებტი! ჩემმა კომბინა-
ტორმა მიწოვლებმა დამასრჩეს მწვადის სუნით!

ვიეოქსევა

ქალაქის კეთილმოწყობის სამმართველოს უფროსმა — კლიმენტი თავიშვილმა — გვიან საღამოს გადაწყვიტა დაეთვალა ირგვლივ ახალგაზრდობის სახლი. ის იყო იგი შემოვლას ამთავრებდა და კმაყოფილი ტოვებდა თბილისს, რომ, უცებ, ბნელ კუთხეში, ფეხი თხრილში წაუცდა და შავ წუმბეში პირველად გაიშლართა.

საჯაროდ შეურაცხყოფილმა კლიმენტიმ მეორე დღეს საგანგებო თათბირი მოიწვია, სახლის კომენდანტი, ჩია ტანის გერონტი ქონდრათაიძე დამსწრეთა წინაშე გამოიყვანა და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, შეტევაზე გადავიდა:

— ერთი დახედეთ ამ კაცუნას! ამხელა ვაჭკაცი წუმბეში მაგორავა თავისი უპასუხისმგებლობითა და გულგრილობით! ბიჭო, — მოუბრუნდა გერონტის, — ნუთუ ვერ მიმართე სათანადო ორგანიზაციას, რათა განათება გამოეყვანათ იმ ადგილას, სადაც მე დავეცი?!

— რაიონის ელექტროსაექსპლოატაციო კანტორას მივმართე, ბატონო, მაგრამ ყური არავის გაუპარტყუნებია.

— შენც მივმართავს, რა! ჩემი მტერი იყოს მათი იმედით! ქალაქის კანტორას თუ მიმართე?!

— მათაც მივმართე, ბატონო, მაგრამ უშედეგოდ.

— არც ისინი არიან მურაზის კენჭები! ქალაქის საბჭოს თუ მიმართე?!

— დიას, მაგრამ მათ სარაიონო კანტორას გადაუგზავნეს ჩემი წერილი...

— მთავარ სამმართველოს თუ მისწერე?

— დიას, ბატონო, მათაც სარაიონო კანტორას გადაუგზავნეს.

— კაცო, ბოლოს და ბოლოს, მე მომმართავდი და რადაცას ვიმოქმედებდი! — ბრაზი ჩაუდგა ხეში კლიმენტის.

— მოგმართეთ, ბატონო, მაგრამ პასუხი არ მიმიღია.

კლიმენტიმ ზარს დააჭირა ხელი. კაბინეტში კოპწია მდივანი შემოვიდა. სამმართველოს უფროსმა უფროსის შესაფერისი ტონით იკითხა:

— ჩვენთან თუ შემოსულა ამხანაგ ქონდრათაიძის წერილი? აბა, საჩქაროდ შეამოწმეთ და მომახსენეთ: როდის შემოვიდა, ვინ განიხილა და რა გადაწყვეტილება იქნა მიღებული...

რამდენიმე წუთის შემდეგ მდივანმა სქელტანიანი დავთარი შემოიტანა და ნაწი ხმით კლიმენტის მოახსენა:

— ამხანაგ ქონდრათაიძის წერილი განათების გაყვანის შესახებ შემოვიდა ერთი თვის წინ, განხილულია თქვენს მიერ და თქვენივე განკარგულებით გადაეგზავნა რაიონის ელექტროსაექსპლოატაციო კანტორას!

კამო შარვაშიანი

მინიატურები

მივაწოდა ფული და თეფშზე ლამაზად დაწყობილი ძუხვი მომაწოდა. კიდევ მიეუთვალე და ულუფა პური გადმომიღო. ჩაფუჩხრიალე თუ არა ხურდა. მაშინვე თვალი ჩამიკრა და კათხა პირამდე ამივსო.

შენ კი გენაცვალე-მეთქი! — შევძახე გახარებულმა და თეთრ, ქათქათა შუბლზე რამდენჯერმე ვაკოცე.

...ავტომატი ახალდამონტაჟებული იყო და უნაკლოდ მუშაობდა.

* * *

— **კალისტო**, მოემზადე ბაზარში წასასვლელად! ამ შაბათს ჩვენს გოგოს დაბადების დღე უნდა გადავუხადოთ!

— გაგიჟდი, ქალო?! ელიკო ივლისშია დაბადებული და შენ გინდა დაბადების დღე თებერვალში გადაუხადო?!

— არაფერია, აქეთ უნდა გადმოვწიოთ, ფული მჭირდება!

* * *

მე მას საინტერესო და სასაცილო ანეკდოტი ვუამბე. ის მაინც გულცივად იდგა და ხუმრობაზე არ რეაგირებდა.

— შენ რა, ნუთუ ვერ გაიგე ხუმრობის აზრი? — შევეკითხე.

— კი მაგრამ, ეს იუმორი უცხოურია, რომ ვავიციონო?

ბაღრი ტონია

დილაადრინ უჩვეულო აურზაურმა გამო-
მალვია. მუთაქიდან ძლივს წამოვიწიე თავი და
ფანჯარაში გავყავი. ჩვენი უბნის პრიმადონა,
ქერივი იამზე, თავის უჭულ-ბუჭულებით და-
სასვენებლად მიემგზავრებოდა; იყო ერთი გა-
უთავებელი ქოთკოთი. თმანუჭუჭა მძლოლი
იამზეს თვალს არ ამორებდა, ჩურჩულით რა-
ღაცას ეკურკურებოდა და ბარგს შავ „ვოლ-
გაში“ ტენიდა. თეთრი პუდელი მაფრამაზე გა-
წოლილიყო და მოჭრილი კუდით ბუხებს იგე-
რიებდა. აქეთ-იქიდან ისმოდა ოჯახური დი-
ლოგები:

— ფრთხილად, დედიკო, ბიძია გრიშას ნახუ-
ქარი ტრანზისტორი არ გაგივარდეს ხელიდან!

— ბარდღუნია, შე კვახივით გასახეთქო, ამ
დილაადრინ რა დროს კიტრის მწნილის ჭა-
მაა? დაგვიწყდა, გუშინ მაყვლის მურაბამ რა
დღე გაყარა?

— ტერეზა, რომან ცაიტუნგი, პურგენი,
შტრაუსის პარტიტურა და ძია დარჩოს ნახუ-
ქარი ვერცხლის კოვზები ბიძია სერგოს ნა-
ხუქარ მაცივარზე არ დაგარჩეს და შარშანდ-
ღივით ძია ქორას ჩამოსატანი არ გაგვიხდეს!

— შურიანი არასოდეს გყოფილვარ, მაგრამ გულ-
ზე შემომეყარა. „ვისზე ნაკლები ვარ?“ —

ვფიქრობდი გუნებაში, ჩემს გარდა ყველა
თბილისიდან გაიკრიფა, ამ სიცხე-პაპანაქებაში
რა ჭირი გამამალებინებს?! ოოჰ, ნეტავი ერთი
დასასვენებელი სახლის საგზურის სადმე მა-
შოვნინა და ჩემს გემოზე დამასვენა!

საკურორტო ფიქრებიდან ზარის წკრიალმა
გამომიყვანა. კარი გამოვადე. დეიდა მაშომ,
ჩვეულებისამებრ, გაზეთის ქალაღით პირმოკ-
რული მაწვნის ქილა გამომიწოდა და საზეიმო
ხმით წარმოთქვა:

— პირველ ოქტომბრამდე მაწონს ვეღარ მო-
გიტან, ხვალთან ზღვაზე მივდივარ დასასვენ-
ებლად!

— მაყვალს ვის უტოვებ? — შევძახე გოცე-
ბით.

— მაყვალაც თან მიმყავს, — მაკეთა და, მე-
შინია, არ გამაბერწდეს! — ამაყად მომიგო დე-
იდა მაშომ, ნელთბილად დამემშვიდობა და ღი-
ძილით გამცილდა.

— მაკე ძროხამაც მე უნდა მაკობოს? —
გაბოროტებით შევევირე, ოთახში შევეკარდი,
კიტრის ნაფცქვენზე ფეხი გამიკურდა და იატაკ-
ზე შლაპანი მოვადინე. კიდევ კარგი, რაჰ ქილა
არ გამოიტყდა, თორემ უმაწვნოდ დავრჩებოდი.
უეცრად ჩემი ყურადღება მიიპყრო ძაწვნის
ქილაზე თავგადაკრულმა გაზეთის ნახევმა. სათ-
ვალე შევისწორე და ამ ნახევზე გარკვეაით

ამოვიკითხე: „თუ თქვენ სიცხემ შეგაწუნათ და
გადაწვიტეთ სადმე დაისვენოთ, დროს ნუ და-
კარგავთ, დაუყოვნებლივ მიაკითხეთ საგზუ-
რების სარეალიზაციო კანტორას, სურვილი-
სამებრ შეარჩიეთ სასურველი კურორტი და
ყოველგვარი ცნობებისა, ანალიზებისა, საკუ-
რორტო რუქებისა, ღიმიტებისა, განცხადებისა,
ნაცნობებისა და პროტექციის გარეშე, ნაღ-
დანგარიშზე, შეიძინეთ საგზური. საგზურის შე-
ძენა შეგიძლიათ აგრეთვე განვადებით, გადა-
რიცხვით და საშფო ორგანიზაციების...“ აქ
უკვე გაზეთი მოხეული იყო და ვეღარ გავიგე
საშფო ორგანიზაციების როლი საგზურის შე-
ძენის სფეროში. იატაკიდან გახარებული წა-
მოვტი და საგზურების სარეალიზაციო კან-
ტორისაკენ გავქანდი.

— რა გნებავს? — თვალის ჩაქვრით შემეკითხ-
ა უფროსი.

— სოჭის საგზური მინდა! — რიხით მივუგე.
უფროსი გამოოცხლდა, მიმზომ-მომზომა,
ეტყობა, ამწონ-დამწონა კიდევ და, როცა დარ-
წმუნდა, რომ ნამდვილად მესაქიროებოდა დას-
ვენება, ღიმილით გახსნა ბაგე და ნახად წამ-
ხურჩულა:

— ბაღე გაქვს?

— ბაღე რად მინდა?! — გოცებით მივუგე.

— ბადენ-ბადენში გაგიშვებ დასასვენებლად:
თუ ბადენ-ბადენი არ გაწყობს, — ხმას აუწია
უფროსმა, — შემოიღია ბალატონი, ვარნა, კარ-
ლოვი-ვარი, ახტალა, ნიცა ან კანარის კუნ-
ძულები შემოგთავაზოთ!

სიხარულით დავიბენი, აღარ ვიცოდი, რომე-
ლი კურორტი ამომერჩია.

— შე მამაცხოვნიშვილო, — მცირედენი
დუმლის შემდეგ შეპყვირა უფროსმა, — ამ
გაგანია სიცხეში მიქელ-გაბრიელივით თავზე
რომ დამადექი და სოჭის საგზურს ითხოვ,
ზამთარში სად ბრძანდებოდი?

— ზამთარში წინ და უკან დავებოდი და ბა-
კურიანის საგზურს დავეძებდი. — პირდაპირ
მივახალე.

— დასვენების ღიმიტი ამოწურული გქონია
და მეტი რაღა გინდა? — ლოგიკურად დამი-
საბუთა მან და საჩვენებელი თითი კარისაკენ
გაიშვირა.

— აქედან ფეხსაც არ მოვიცვლი, სანამ საგ-
ზურს არ მივიღებ! — შევძახე რიხიანად და მაწ-
ვნის ქილიდან მოხსნილი გაზეთის ნახევი და-
ვუღე წინ.

უფროსმა აღმაცერად გადმოხედა, თვალი
ჩამიკრა, ყურადღებით ჩაიკითხა სტრიქონები
და მხრების აჩევით წარმოსთქვა:

— ასეთი დადგენილების პროექტი რომ მზა-
დებოდა, ვიცოდი, მაგრამ ასე მალე თუ გა-
მოქვეყნდებოდა პრესაში, ეს კი აღარ მეგონა.
რა გაეწყობა, დღის ბოლოს შემოიარეთ და საგ-
ზური მზად დაგხვდებათ.

გახარებული მაშინვე უნივერსალისაკენ გავე-
შურე. საცურაო ბალიშთან ერთად, ანკაები,
ქილის ქული, საბანაო ტრუსები, ბაღე და შავი
სათვალე ვიყიდე. დღის ბოლოს, შეთანხმე-
ბისამებრ, საგზურების სარეალიზაციო კანტორის
უფროსს ვეახლე.

— საგზურს ვერ მიიღებ! — მოკლედ მაუწყა
მან.

— როგორ თუ ვერ მივიღებ?! — თმები ყალ-
ყზე დამიდგა.

— როგორ და ქრელა! შეგიძლია მიბრძან-
დე! — ხმას აუწია უფროსმა.

— დილით რომ დამპირდით?!

— მეჩერა, რომ დაგპირდი, ყურნალ „გა-
რიყრაყის“ რედაქტორი სამი წელია მპირდება
ლექსებს დაგინებდავო და ღღემდე არ წაუ-
კითხავს ჩემი ლექსები. უარესს გეტყვი, —
როლში შეიჭრა ორატორი, — იმპერატორი სტე-
ფანიუსი, გრაფინია დე ეერმონს საქვეყნოდ
დაპირდა, ხვალვე ცოლად შეგიერთავო და კუ-
ბოს კარამდე ერთგულემა შეპყვიცა, მეორე
დღეს კი პრინცესა ბასტენ ფლორენსე იქორ-
წინა. ორი საათის შემდეგ უბედური პრინცესა
ფლორენსე თავის ბუღუარში სამუდამოდ მია-
ტოვა, ალიმენტის გადახდა აღუთქვა და
იალქნიანი გემით სან-ფრანცისკოში გაემგზავ-
რა ლუიზა სმიტისონთან შესახვედრად. ასე
რომ, დაპირების იმედით ნუ იქნები და ნურც
სხვას დაპირდები!

— იცოდე, ყველა ინსტანციებში გიჩივლებ,
სამსახურს დაგატოვებინებ, ულუკმაპუროდ
დაგტოვებ! — თავდაიწყებით შევევირე.
უფროსმა ხმა არ გამცა. ჩემს მიერ დილით
მიტანილი გაზეთის ნახევი უკან მომიგდო,
უჭრიდან რაღაც გაზეთი ამოიღო, ცხვირწინ
ამიფრიალა, ღიმილით გამომიწოდა და ირო-
ნიით მითხრა:

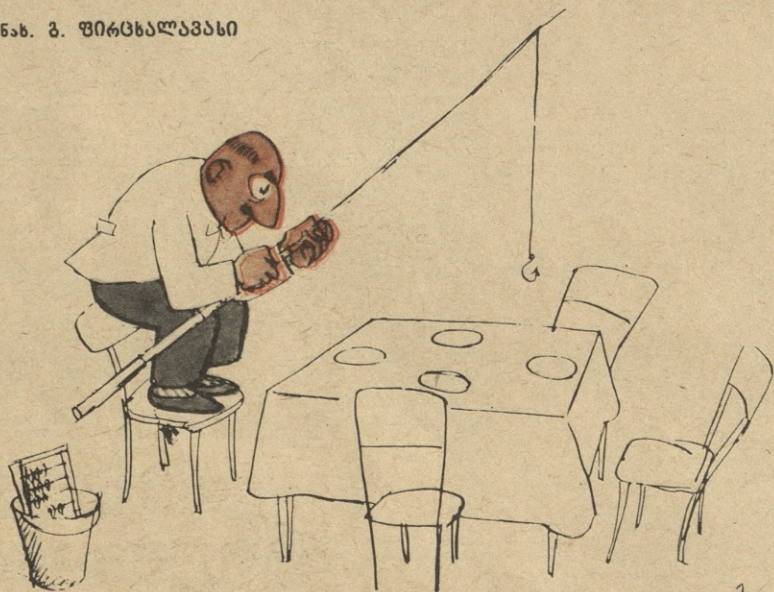
— წაიკითხე, შეგ შენი გაზეთის ნახევის
მთლიანი ტექსტი წერია!

სულმოუტყმელად ჩავიკითხე ნაცნობი სტრი-
ქონები და მისი გაგრძელება. მოულოდნელო-
ბისაგან თავბრუ დამესხა, ენა მუცელში ჩა-
მივარდა, წონასწორობის ეპიცენტრი დაკარ-
გე და იატაკზე ბრაგვანი მოვადინე.

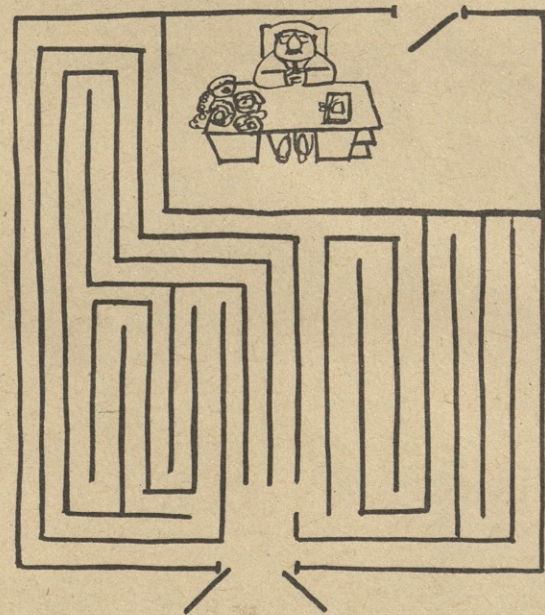
გაზეთში გამოქვეყნებულ ფანტასტიკურ მოთ-
ხრობას ხელს აწერდა იუმორისტა

თენგიზ პირველი

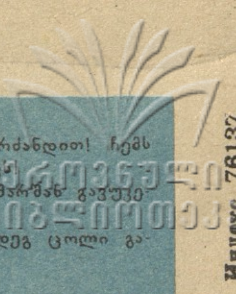
ნახ. ზ. ფირცხალავანი

176

გიუროპრატის ლაბირინთი

მუშაუმი ექსკურსიამდლომა ტურისტებს
 ჰკითხა:
 — ვისა აქვს შეკითხვები?
 — მითხარით, გეთაუვა, როგორ უვლით აქ
 აარკეტს?
 * * *
 ხანში შესული ცოლ-ქმარი თავიანთ პატარა,
 მშობლიურ ქალაქს ეწვია. ერთ გზაჯვარედინზე
 მოგონებათაგან გულაჩუყებული ცოლი ქმარს
 ეუბნება:
 — გახსოვს, ძვირფასო? ჩვენ სწორედ აქ შევ-
 ბვლით და ერთმანეთი შეგვიყვარდა..
 — დიახ, ჩემო კარგო! — ამოიხრა კაცმა. —
 მაგრამ მაშინ აქ ეს აბრა არ იყო! — მან ცოლს
 გზისპირა აბრაზე მიუთითა: „ფრთხილად, საშიში
 გზაჯვარედინია!“
 * * *
 — ოფიცინანტო, მომიტანეთ რაიმე გამოსავ-
 ხიზლებელი!
 — ახლავე, მუსიე, ინებეთ ანგარიში..

* * *
 — ექიმო, სასწრაფოდ მობრძანდით! ჩემს
 ცოლს აპენდიციტის შეტევა აქვს!
 — შეტევა? როგორ, მე ხომ შარშან გავუყე-
 თე ოპერაცია?!
 — მართალია, ძაგრამ მას შემდეგ ცოლი გა-
 მოვიცვალე!
 * * *
 ხმრცის მაღაზიაში, დახლს უკან, უზარმაზარი
 სარკე ეკიდა, სტუმრად მოსულმა მეგობარმა
 დირექტორს ჰკითხა:
 — ეს სარკე რატომ გიკილიათ?
 — მუშტარმა ქალებმა სასწორს რომ არ და-
 უწყონ ყურება!
 * * *
 მძარცველმა სახლის კარზე დააკაკუნეს.
 — ვინ არის? — მოისმა შიგნიდან ხმა.
 — ნუ გეშინიათ, სტუმრები არა ვართ!

გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში გააქტიურდა ყოფილ ესესელთა
 „მოღვაწეობა“. ამას მოწმობს ის ფაქტი, რომ 18-დან 23 ოქტომბრამდე დაგვი-
 მილი იყო ფაშისტთა 16 თავყრილობა.

გაზეთიდან

ნ.ა. ლ. ლაშვილის

* * *
 ხალხით გაქედილი სტადიონის ტრიბუნებ-
 ზე მხოლოდ ერთი ადგილია ცარიელი.
 — აქ არავის დავსვამ. — უხსნის ყველას შავ-
 კაბიანი ქალი. — ეს ჩემი განსვენებული ქმრის
 ადგილია!
 — შეგეძლოთ რომელიმე ნათესავისთვის მა-
 ინც დაგეთმით ეს ადგილი, — ეუბნება მას
 ერთ-ერთი გულშემატივარი.
 — ეს შეუძლებელია, ყველა ნათესავი ჩემი
 ქმრის დაკრძალვაზეა წასული.
 * * *
 — თქვენ ვეღარ უარყოფთ თქვენს დანაშა-
 ულს! ამ ორმა კაცმა დაგინახა, როგორ მია-
 ცურებდით ზიზისაკენ ხელს!
 — მერედა, რა, ბატონო მოსამართლე? მე
 შემიძლია, ათასი კაცი მოგიყვანოთ, რომლებსაც
 არ დაუნახებარ!
 * * *
 — ექიმო, რატომ გაინტერესებთ, რა მარკის
 ღვინოს ხვამენ თქვენი პაციენტები?
 — იძიტომ, რომ გავიგო, ვის რა შესაძლებ-
 ლობა აქვს!
 * * *
 — თქვენ შეირთავთ ჩემს ქალიშვილს. —
 ეკითხება სასიძოს მილიონერი. — მე რომ ერთი
 ფრანკიც არ დავუტოვო?
 — როგორ არა, ბატონო!
 — მაშინ კარგად მეყოლე, ძვირფასო, მე
 ილიოტი სიძე არ მინდა!
 * * *
 — ღირამძღორი ადგილზეა?
 — მშვენიერი ქალებისათვის ის მუდამ ად-
 ვალზეა!
 — ჰო? მაშინ მოახსენეთ, ცოლი გეახლა-
 თქო!
 * * *
 დიდ წვალღობის შემდეგ ექიმმა ავადმყოფს
 კბილი ამოუღო.
 — რამდენი მოგართავთ? — ჰკითხა ავადმ-
 ყოვმა.
 — 400 ზლოტი.
 — ოპერაციის წინ აკი მითხარით, 100 ზლო-
 ტი დაგიჭლებათო?
 — ჰო, მაგრამ თქვენს კვიღლზე მისაღებიდან
 ხამი პაციენტი გაიქცა.
 * * *
 — თმები აქამდე რატომ არ შეიღებე?
 — დიდი ხანია შევიღებავდი, მაგრამ ქმარი
 ამას არ მიშლის.
 * * *
 მორწინებიდან ხუთი წელი გავიდა. ქმარი
 ეუბნება ცოლს:
 — გახსოვს, ძვირფასო, ის ხალამო, როცა
 ერთმანეთს სიყვარულში გამოვუტყდიო?
 — რა თქმა უნდა..
 — მთელი საათი ჩუმად ვიჯექით. შენ მღელ-
 ცარებისაგან სიტყვის თქმაც ვერ შესძელიო.
 — ჰო, ძვირფასო!
 — ის იყო ყველაზე ბედნიერი წუთები ჩემს
 ცხოვრებაში.